

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce:

A. S., narozený dne X, státní příslušností X (dále je X), toho času pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna (dále jen ZZC),
zastoupený: Mgr. Umar Switat, advokát se sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4, pobočka pro doručování: V Tůních 11, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému:

Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Karla Hynka Máchy 1266, 356 01 Sokolov (dále jen Policie ČR),

v řízení o žalobě ze dne 10.3.2022 proti rozhodnutí žalované ze dne 5.3.2022 č. j. KRPK-92276-78/ČJ-2021-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 10.3.2022 soudu doručenou prostřednictvím žalovaného dne 16.3.2022 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne

5.3.2022 č. j. KRPK-92276-78/ČJ-2021-190022, kterým bylo rozhodnuto o prodloužení jeho zajištění o dalších 40 dnů podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákona o pobytu cizinců**), takže bylo prodlouženo podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na celkových 140 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 3.12.2021, 13:35 hodin.

2. **V podané žalobě** žalobce mimo jiné namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a byl v řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo, zkrácen na svých právech. V jeho případě neexistovaly důvody pro jeho zajištění podle § 124b odst. 1 zákona o pobytu cizinců od samého počátku, proto je zajištění nezákonné. Rovněž považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když argumenty žalovaného, kterými bylo odůvodněno napadené rozhodnutí, jsou v rozporu s tvrzením žalobce a v rozporu s obsahem spisu. Dále bylo namítáno, že žalobci nebylo uloženo zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, i když by bylo účinné, protože je schopen prokázat dostatek finančních prostředků, jelikož má ve Švédsku bratra (R. S.), který tam trvale žije a pracuje, hradí soustavně právní služby a je schopen uhradit náklady na žalobcův pobyt i následné vycestování. Žalovaný tímto nesplnil svou povinnost zabývat se všemi skutečnostmi, které jsou významné z hlediska posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do života žalobce, a to z důvodu, že reálně nezkoumal trvání důvodů zajištění, které vedly k omezení svobody žalobce, ačkoliv je tato povinnost uložena v § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce také zmínil pochybnosti i ohledně plnění poučovací povinnosti podle § 126 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dále žalobce konstatoval, že nemůže jít k jeho tíži, že správní orgán komunikuje se zastupitelským úřadem Maroka se značným prodlením a dosud se mu nepodařilo zajistit cestovní doklad. Speciální nároky na rychlost rozhodnutí jsou stanoveny pouze v řízení podle občanského soudního řádu, Úmluva přitom požaduje urychlené vyřízení ve věci podle čl. 5 odst. 4, proto žalobce došel k závěru, že takový prostředek v ČR chybí k zaručení dodržování čl. 5 odst. 4 Úmluvy a je tím pádem pravidelně porušován. Délka zajištění není podstatná jen z hlediska omezení osobní svobody, když zajištěnému cizinci bývá rozhodnutím správního orgánu uložena povinnost uhradit náklady na ubytování, stravu v zařízení pro zajištění cizince. Dle žalobce proto důvody pro prodloužení zajištění pominuly, když on se bude pravidelně dostavovat ve stanovené lhůtě k policejnímu orgánu a měl by být vyzván žalovaným i soudem ke složení vyměřené finanční záruky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním. Také žalobce uvedl, že dovozuje porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a dále čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čímž žalovaný zcela nepřiměřeně zasáhl do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce dále zdůraznil, že mu byla doručena výzva Okresního soudu ze dne 1.3.2022 pod č. j. 6 T 6/2022 v Sokolově k vycestování z území České republiky (dále jen **ČR**) s tím, že mu byla soudem stanovena lhůta k vycestování z území ČR nejpozději do 10 dnů. Závěrem žalobce navrhl přezkoumání všech uvedených argumentů a pochybeních žalovaného, která vedla k nesprávnému rozhodnutí s tím, aby bylo zrušeno napadené rozhodnutí ze dne 5.3.2022 a byla mu přiznána náhrada nákladů řízení.
3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 5.3.2022 č. j. KRPK-92276-78/ČJ-2021-190022**, jehož kopie byla k žalobě připojena, bylo rozhodnuto tak, že se podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců prodlužuje doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění; původní doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců stanovená rozhodnutím o zajištění č. j. KRPK-92276-24/ČJ-2021-190022 ze dne 4.12.2021 a prodloužená rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění č.

j. KRPK-92276-68/ČJ-2021-190022 ze dne 31.1.2022 se prodlužuje o dalších 40 dnů na celkových 140 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 3.12.2021, 13:35 hodin. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplývá, že rozhodnutím ze dne 4.12.2021 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců na dobu 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 3.12.2021, 13:35 hodin. Dále dne 5.12.2021 bylo pod č. j. KRPK-92276-27/ČJ-2021-190022 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců a doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie (dále jen EU), byla stanovena na 1 rok; doba k vycestování byla stanovena ve lhůtě 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Vzhledem ke skutečnosti, že na území pobýval žalobce bez cestovního dokladu, byl mu dne 4.12.2021 předložen k vyplnění tiskopis vyžadovaný zastupitelským úřadem Maroka za účelem zjištění totožnosti (žádost o vydání náhradního cestovního dokladu). Současně byla žalobcem vyplněna žádost o zjištění totožnosti č. j. KRPK-92276-22/ČJ-2021-190022. Originál tiskopisu s průvodním dopisem č. j. KRPK-92276-50/ČJ-2021-190022 ze dne 6.12.2021, s žádostí o zjištění totožnosti č. j. K92276-22/ČJ-2021-190022 ze dne 4.12.2021, výzvou k prokázání totožnosti č. j. KRPK-92276-15/ČJ-2021-190022 ze dne 4.12.2021, protokolem o výsledku účastníka správního řízení č. j. KRPK-92276-20/ČJ-2021-190022 ze dne 4.12.2021, fotografiemi žalobce, výsledkem hledání v databázi daktyloskopických karet podle dvou prstů, výsledkem hledání v systému EURODAC a fotografií řidičského průkazu Maroka č. X, byly zaslány dne 21.12.2021 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, České pošty, a doručeny Oddělení pobytového režimu cizinců Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen **Ředitelství služby cizinecké policie**), které komunikuje s příslušným zastupitelským úřadem, zabezpečuje cestovní a přepravní doklady a zajišťuje ostatní náležitosti k realizaci správního vyhoštění.

Dále bylo uvedeno, že v době trvání zajištění stanovené v původním rozhodnutí o zajištění ze dne 4.12.2021 a v rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 31.1.2022 nebylo vyhoštění žalobce realizováno, neboť se nepodařilo zjistit totožnost žalobce a zabezpečit přepravní doklad do země původu. Proto bylo v souladu s ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nutné rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění o dalších 40 dnů na celkových 140 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Při rozhodování o době trvání zajištění přihlížel žalovaný zejména k předpokládané složitosti přípravy realizace výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, v jehož rámci je třeba poskytnutí právní pomoci ze strany Maroka a je třeba zabezpečit cestovní doklad a přepravu do země původu. Na základě zkušeností a na základě sdělení Ředitelství služby cizinecké policie č. j. CPR-33480-8/ČJ-2021-930311-T247 ze dne 7.1.2022 žalovaný odhadl, že provedení všech těchto specifikovaných úkonů zabere dobu nejméně dalších 40 dnů. Důvodem k tak zásadnímu opatření byla zjištění, že žalobce hranici členských států schengenské spolupráce překročil nepovoleně (mimo hraniční přechod, bez cestovního dokladu, bez víza a bez platného oprávnění k pobytu), že svůj cestovní doklad nechal zničit s úmyslem skrývat svoji totožnost, že si opatřil doklad, který je padělán (řecký průkaz žadatele o mezinárodní ochranu) a také, že již v minulosti vystupoval pod smyšlenými totožnostmi a uvedl nepravdivé údaje o totožnosti. Rovněž bylo uvedeno, že žalobce na území ČR pobývá bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn, nemá stálé bydliště na území ČR, není schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a vycestování z území členských států EU, nemá žádné

nebo jen minimální prostředky k uspokojování základních potřeb a není schopen plnit povinnost ze zvláštních opatření za účelem vycestování, ale také skutečnost, že žalobce v řízení vyjádřil záměr pokračovat v cestě do Itálie přes území jiných členských států EU, aniž by byl držitel oprávnění k pobytu v rámci EU. V průběhu zajištění žalovaný nezjistil žádné skutečnosti, které by mohly vést k ukončení zajištění, a rovněž nebylo zjištěno, že by nastaly nové skutečnosti, které by situaci pozměnily natolik, aby bylo možné uvažovat o uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Skutkové okolnosti případu zůstaly neměnné. Důvody pro trvání zajištění byly shodné, jako byly důvody popsané v prvním rozhodnutí o zajištění a žalovaný na něj v plném rozsahu odkázal. Žalovaný poté shrnul, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění a je zcela přiměřené důvodům zajištění tak, jak byly uvedeny výše.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 14. 3. 2022** mimo jiné zrekapituloval průběh správního řízení, kdy žalobce byl zajištěn hlídkou cizinecké policie Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje dne 3.12.2021 v 13:35 hodin v obci Lanžhot, na pozemní komunikaci (silnici) č. II/425 a to jako člen skupiny 12 ilegálních migrantů přepravovaných v osobním motorovém vozidle registrační značky: X, tovární značky: Chrysler, barvy: stříbrná-metal. Vozidlo bylo zastaveno po předchozím pronásledování policií za využití donucovacích prostředků zahrazení cesty vozidlem a hrozby namířenou střelnou zbraní. Žalobce ke své totožnosti uvedl, že se jmenuje A. S., narodil se dne X a je státním občanem Maroka. Bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění pobytu, ač k tomu není oprávněn. U žalobce byl nalezen řecký průkaz žadatele o azyl personalizovaný na jméno A. O., nar. X, státní příslušnost: X (dále jen **X**) a byl eskortován na pracoviště Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort v Sokolově. Dále žalovaný uvedl, že v průběhu provádění úkonů v souvislosti s protiprávním jednáním cizince bylo zjištěno, že na území Řecké republiky (dále jen **Řecka**) žalobce vystupoval pod smyšlenou totožností A. O., nar. X, státní příslušnost: X a na území Srbské republiky (dále jen **Srbska**) vystupoval pod smyšlenou totožností A. A. S., nar. X, státní příslušnost X a následně byl jednoznačně identifikován jako A. S., nar. X, státní příslušnost: X. Dále bylo zjištěno, že žalobce opustil zemi původu, X, v září roku 2021 s úmyslem dostat se do Itálie. Nejprve letěl do Turecka, kde předal svůj cestovní pas převaděči, který ho zničil, aby žalobce mohl skrývat svoji totožnost. Následně žalobce mimo hraniční přechod překročil hranici do Řecka, kde si za 150,- € (EUR) zakoupil padělek řeckého průkazu žadatele o mezinárodní ochranu personalizovaného na jméno A. O., nar. X, státní příslušnost: X. Z Řecka cestoval do Albánie, Kosova a Srbska, státní hranice překračoval vždy pěšky, bez cestovního dokladu a mimo hraniční přechod. Na území členských států, které jsou vázány mezinárodními úmluvami o odstraňování kontrol na společných hranicích, žalobce vstoupil v přesně nezjištěnou dobu, a to z území Srbska na území Maďarska. Hranici smluvních států překročil nepovoleně (mimo hraniční přechod, bez cestovního dokladu, bez víza a bez platného oprávnění k pobytu) a při jejím překročení byl nucen překonat technický prostředek zabráňující nedovolenému překračování hranic (maďarský hraniční plot). Za cestu z Turecka do Srbska žalobce zaplatil převaděči 4.500,- € (EUR). V Maďarsku zaplatil převaděči 3.800,- € (EUR) za cestu do Rakouska. Na území ČR vstoupil dne 3.12.2021 přibližně v 13:15 hodin, jako člen skupiny migrantů, jak uvedeno shora, a to z území Slovenska. Žalovaný dále uvedl, že v průběhu správního řízení o správním vyhoštění, na základě informací a podkladů získaných v rámci tohoto řízení a zejména v rámci výslechu žalobce

ve věci, bylo zjištěno, že nemá stálé bydliště na území ČR, nemá zajištěnou adresu pobytu a také skutečnost, že disponuje finanční hotovostí pouze ve výši 35,- € (EUR) a není schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a k vycestování z území členských států EU. Bylo zjištěno, že ČR nebyla cílem jeho cesty, tím je Itálie, kde chce žít, do Maroka se vrátit nechce. Tudíž žalovaný učinil závěr, že by mírnější donucovací opatření než zajištění za účelem správního vyhoštění nebyla účinná, proto bylo přikročeno k zajištění žalobce ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Dále žalovaný uvedl, že neshledal důvodnými námitky žalobce o postupu policie ohledně rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, které považuje za nezákonné, a v plném rozsahu odkázal na shromážděný spisový materiál, odůvodnění rozhodnutí o zajištění a odůvodnění výše uvedeného žalobou napadeného rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, které obsahově navazuje na rozhodnutí o zajištění.

K argumentu žalobce, že nemůže jít k jeho tíži, že správní orgán komunikuje se zastupitelským úřadem Maroka se značným prodlením a dosud se mu nepodařilo zajistit cestovní doklad, uvedl žalovaný zcela shodné skutečnosti jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí (2. strana) ohledně zajištění vydání náhradního cestovního dokladu prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie, které komunikuje s příslušným zastupitelským úřadem, zabezpečuje cestovní a přepravní doklady a zajišťuje ostatní náležitosti k realizaci správního vyhoštění. Ze sdělení Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 7.1.2022 vyplývá, že žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu byla spolu s dalšími požadovanými dokumenty zaslána dne 23.12.2021 Velvyslanectví Marockého království v Praze; zastupitelský úřad obnovil spolupráci a činí kroky ke zjišťování totožnosti osob a žalobce prozatím nebyl mezi ověřenými osobami. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že z jeho strany ani ze strany Ředitelství služby cizinecké policie nedošlo a nedochází k žádnému prodlení, když policie řádně usiluje o to, aby byl žalobci ukončen pobyt na území v nejbližším možném termínu ode dne zajištění. Nad rámec žalovaný podotkl, že v souladu s ust. § 125 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna prodlužovat dobu trvání zajištění podle § 124 až 124b dokonce i nad dobu 180 dnů za podmínky, že vyhoštění cizince je uskutečnitelné v době trvání zajištění, pokud v průběhu získávání nezbytných dokladů pro výkon správního vyhoštění dochází i přes řádné úsilí policie ke zpoždění ze strany třetích zemí. K argumentaci žalobce, že příslušníci policie reálně nezkoumají trvání důvodů zajištění, uvedl žalovaný, že správní orgán zkoumá po celou dobu zajištění žalobce, zda důvody zajištění trvají (např. vyhodnocuje poznatky k cizinci získané z informačních systémů, vlastním šetřením, vyhodnocením písemných sdělení provozovatele zařízení pro zajištění cizinců, písemných sdělení policistů ze zařízení pro zajištění cizinců, písemných sdělení orgánů veřejné moci a nevládních organizací, písemných sdělení cizince či jeho zmocněnce apod.). Dále žalovaný uvedl, že v průběhu zajištění žalobce ovšem nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly vést k ukončení zajištění či úvaze o uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, tedy shodně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí, důvody zajištění nadále trvají. O provedeném zkoumání trvání důvodů zajištění za určité období sepisuje správní orgán úřední záznam, který zakládá do správního spisu. K okolnosti, že byl žalobci trestním příkazem Okresního soudu v Sokolově č. j. 6 T 6/2022 76 ze dne 9.2.2022 pravomocně uložen trest vyhoštění na dobu 24 měsíců a byl vyzván, aby nejpozději do 10 dnů po obdržení výzvy vycestoval z území ČR, žalovaný uvedl, že tato skutečnost nezakládá důvod pro ukončení zajištění za účelem správního vyhoštění. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

5. Ze **zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 5.3.2022 i ve vyjádření žalovaného ze dne 14.3.2022 odpovídají obsahu spisu. Z doručky založené ve správním spise vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 5.3.2022 bylo doručeno zástupci žalobce datovou schránkou dne 7.3.2022 a žalobci osobně dne 5.3.2022 za přítomnosti tlumočnicka jazyka arabského.
6. Dle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 78 odst. 7 s.ř.s.** soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (**§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců**).
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 5.3.2022, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
9. O žalobě proti rozhodnutí o prvotním zajištění zdejší soud rozhodl již dříve rozsudkem č. j. 33 A 1/2022-23 ze dne 11.1.2022. Dále zdejší soud již rozhodl i o žalobě o prvním prodloužení zajištění a to rozsudkem č. j. 17 A 3/2022 ze dne 21.2.2022. Žalobce v žalobě v této věci zčásti opakovával svou žalobní argumentaci z předešlých řízení, aniž by závěry uvedených rozsudků zohlednil.
10. Podle **§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců** „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“
11. Dle **§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců** „*Policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*“

12. K námitce, že neexistovaly důvody pro zajištění žalobce od samého počátku se již soud vyjádřil v rozsudku č. j. 33 A 1/2022-23 ze dne 11.1.2022 takto: „Žalovaný svá zjištění učiněná v rámci správního řízení dostatečně promítl do odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež je přezkoumatelné, neboť jsou z něj patrné důvody, na základě nichž žalovaný dospěl k názoru, že v případě žalobce jsou zde dány důvody pro zajištění žalobce a nelze uložit zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť žalovaný tyto své závěry jasně a srozumitelně vysvětlil, stejně jako uvedl úvahy, jimiž se při posouzení těchto otázek zabýval. Veškeré žalovaným učiněné závěry nacházejí oporu v provedených důkazech a z těchto důkazů vyplývá, že rozhodnutí o zajištění žalobce není s ohledem na učiněná zjištění nepřiměřeným zásahem do jeho práv a k porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách tak nedošlo. Žalovaný komplexně shrnul důvody zajištění i to, proč nelze v případě žalobce uložit zvláštní opatření, když za daných okolností nebylo možno vyloučit, že v případě, že by nebylo přistoupeno k zajištění, by se žalobce nemohl ztratit správním orgánům z dosahu a pobývat na území ČR skrytě a neoprávněně, přičemž uložením zvláštního opatření by mohl být zmařen cíl, k němuž zajištění směřuje.“ Tato námitka není proto důvodná.
13. K námitce týkající se neopatření nových podkladů, nevycházení ze skutkového stavu a nezjištění případné změny na straně žalobce pro rozhodnutí soud konstatuje následující. Žalovaný v původním rozhodnutí o zajištění žalobce, stejně jako v tom současném, vycházel především ze zjištění, že by mohl žalobce při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, jelikož neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Dále bylo zohledněno, že žalobce svůj cestovní doklad nechal zničit s úmyslem skrývat svoji totožnost, opatřil si padělaný doklad (řecký průkaz žadatele o mezinárodní ochranu), již v minulosti vystupoval pod smyšlenými totožnostmi a uvedl nepravdivé údaje o své totožnosti, ani nesplňoval podmínky pro pobyt na území jiných smluvních států. Rovněž nelze přehlédnout, že nebyla věrohodně zjištěna jeho totožnost; neměl stálé bydliště na území ČR a nebyl schopen prokázat zajištění prostředků k pobytu na území a k vycestování. Veškeré uvedené důvody pro zajištění úzce souvisí se skutečností, že žalobce nedisponuje žádným dokladem či finančními prostředky nutnými k odstranění výše uvedených důvodů pro zajištění. Dále je v tomto směru neopominutelný fakt, že proces ztotožnění žalobce, který vedou správní orgány ČR společně s orgány Maroka, nebyl stále ukončen, protože nebyl žalobci dosud vydán žádný doklad ověřující jeho totožnost. Bez existence takového dokladu je tak vyloučeno, aby došlo k takové změně, která by mohla mít vliv na důvody o zajištění žalobce a v důsledku toho i na rozhodnutí o prodloužení jeho zajištění. Jelikož žalobce nedisponuje tímto dokladem, není schopen vyřešit svou pobytovou situaci na území ČR, v důsledku čehož nemůže být na území ČR nikde hlášen k pobytu, neboť by pobýval na území v rozporu s právními předpisy ČR (především zákonem o pobytu cizinců). Rovněž nutno podotknout, že ani sám žalobce v průběhu řízení od doby svého zajištění, ani nyní v řízení o žalobě, neuvedl žádné nové skutečnosti relevantní pro posouzení přípustnosti prodloužení zajištění, přičemž údaje o jeho bratrovi žijícím a pracujícím ve Švédsku uvedl až v žalobě ze dne 10.3.2022 a i ze dne 9.2.2022, kde bylo i uvedeno, že má žalobce na území družku (bez bližších údajů), se kterou má citový a vážný vztah (sp. zn. soudu 17 A 3/2022). Nad rámec soud podotýká, že v žalobě ze dne 26.12.2021 (sp. zn. soudu 33 A 1/2022) bylo uvedeno, že žalobce je finančně zajištěn prostřednictvím svých přátel žijících na území EU, přičemž tyto skutečnosti nejsou obsaženy v Protokolu o výsledku účastníka správního řízení sepsaného dne 4.12.2021 s

žalobcem za přítomnosti tlumočníka, kdy měl možnost uvést všechny rozhodné skutečnosti a vyjádřit se i k podkladům pro rozhodnutí, jak vyplývá z obsahu správního spisu vedeného žalovaným v této věci.

14. Soud si je vědom toho, že žalobce navrhl soudu výslech jeho tvrzeného bratra žijícího ve Švédsku, také bez jakýchkoli bližších údajů, jímž by se mělo prokázat odpadnutí jednoho z důvodů prodloužení zajištění, a to nedostatku finančních prostředků, kdy by mělo být zjištěno, že bratr je schopen hradit výdaje na žalobcův pobyt v ČR i následné vycestování. Finanční stránka žalobcova pobytu však tvoří jen jeden z aspektů jeho případu. I za skutečnosti, že by výslech žalobcova bratra prokázal možnost zajištění dostatečných finančních prostředků, jde pouze o jeden z důvodů přetrvávajícího zajištění, nemohly by tedy býti opomenuty další důvody žalobcova zajištění. Z toho důvodu soud k výslechu bratra žalobce nepřistoupil.
15. Z důvodu výše uvedeného soud shledává námitku neuložení zvláštního opatření dle § 123b) zákona o pobytu cizinců také za nedůvodnou, protože by nebylo možné, aby se žalobce na území ČR zdržoval bez porušení právních předpisů ČR především z důvodu, že stále nedisponuje dokladem ověřujícím jeho totožnost.
16. Rovněž soud nezjistil o žalobcem zmíněných pochybnostem ohledně plnění poučovací povinnosti podle § 126 písm. b) zákona o pobytu cizinců, že by došlo ze strany žalovaného k porušení této povinnosti, když veškerá poučení byla žalobci přetlumočena tlumočníkem jazyka arabského event. předána v písemné podobě v jazyce arabském, jak je zřejmé z obsahu předloženého správního spisu.
17. K samotným důvodům pro prodloužení doby zajištění o dalších 40 dnů, tj. do 21.4.2022, soud uvádí následující. Sledovaným cílem zajištění žalobce a i navazujícími rozhodnutími o prodloužení doby jeho zajištění je především realizace správního vyhoštění na základě rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobci ze dne 5.12.2021 č. j. KRPK-92276-27/ČJ-2021-190022. Stále však existují důvody, pro něž je na místě se domnívat, že by propuštěním žalobce ze zajištění došlo ke zmaření výkonu rozhodnutí o jeho správním vyhoštění, proto neshledává soud na postupu žalovaného, kterým prodloužil dobu zajištění, nic nezvyklého. Jak již bylo uvedeno výše, důvody, na základě nichž se lze důvodně domnívat, že v případě upuštění od zajištění žalobce by došlo ke zmaření výkonu správního vyhoštění, jsou stále aktuální. Z uvedeného jednání žalovaného je tak patrné, že v řízení o správním vyhoštění postupuje s náležitou pečlivostí, aktivně i svědomitě a zajištění směřuje k jeho primárnímu cíli - výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, který je stále reálně možný. V této souvislosti soud odkazuje na § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, z něhož je patrné, že žalovaný může prodloužit zajištění žalobce až na dobu 180 dnů. Současně s tím, ale soud odkazuje i na znění § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, které umožňuje výše uvedenou max. přípustnou hranici doby zajištění dále překročit - viz písm. c) uvedeného ustanovení. Ze správního spisu nevyplývá nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že by nebyl možný výkon správního vyhoštění ve stanovené době, i s přihlédnutím k dalším možnostem prodloužení zajištění a také s přihlédnutím na tvrzení žalovaného ohledně čekání na odpověď správních orgánů Maroka, a i s ohledem na dále přetrvávající důvody zajištění a zkušenosti žalovaného ohledně doby realizace vyhoštění. Proto považuje soud odůvodnění napadeného rozhodnutí a i uvedení důvodů pro prodloužení zajištění žalobce o dalších 40 dnů jako dostatečné.

18. V návaznosti na výše uvedené soud odkazuje na rozsudky NSS a v nich vyjádřené závěry - ze dne 31.7.2013 č. j. 1 As 90/2011-124, kdy vyslovil, že „rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat a není nutno opětovně zevrubně popisovat důvody dle § 124 odst. 1 zákona, které správní orgán přiměly k tak zásadnímu opatření, jakým je zajištění cizince.“ či ze dne 10.4.2014 č. j. 2 As 115/2013 - 59, kdy NSS konstatoval, že „... pokud se skutkové okolnosti, které byly podkladem rozhodnutí o zajištění cizince, nezměnily, postačí při rozhodování o prodloužení zajištění na toto odůvodnění odkázat a není tak nutné znovu zevrubně popisovat důvody, které policii k zajištění přiměly.“
19. Vzhledem ke všem zjištěným rozhodným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z žalobních námitek nebyla soudem shledána důvodnou.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
21. Soud nad rámec podotýká, že k žalobě ze dne 10.3.2022 nebyla připojena plná moc pro advokáta Mgr. Umara Switatu, který žalobu jménem žalobce podal, proto byl vyzván telefonicky dne 17.3.2022 (čtvrtek) kolem 13.30 hodin (viz úřední záznam) a téhož dne i prostřednictvím datové schránky, do níž se však přihlásil až dne 21.3.2022 (pondělí), aby ve lhůtě do 3 dnů od doručení výzvy předložil soudu originál či ověřenou kopii plné moci s ohledem na 7 denní lhůtu pro rozhodnutí věci (soudem). Poslední den lhůty, kdy měla být plná moc advokátem předložena soudu s ohledem na doručení až datovou schránkou, uplynul dne 24.3.2022, ale plná moc přesto předložena nebyla, ač byl poučen o tom, že v takovém případě může být žaloba i odmítnuta (§ 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s.), což nesvědčí zrovna o zodpovědném přístupu jmenovaného. Nepochybně jako advokátovi je mu známo, že plnou mocí je povinen se zástupce prokázat již při prvním úkonu a není dostačující, že kopie plné moci ze dne 22.12.2021 je založena ve správním spisu žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 24. března 2022

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně